

Een heilig 'moeten'

Enkele gedachten over drie maal 'moeten' in Johannes 3

Johannes 2 eindigt met de veelbetekenende woorden dat de lieer Jezus Zich niet aan de mensen kon toevertrouwen, omdat Hij Zelf 'wist wat in de mens was'. Wanneer we de ernst en diepte van deze woorden overdenken, beseffen we hoezeer de Heer wist dat naar Gods heilig en rechtvaardig oordeel 'al het gedichtsel van de gedachten van zijn hart te allen dage alleen boos was' (Gen. 6:5).

'U moet opnieuw geboren worden' (vers 7).

De mens is naar Efeze 2:1 dood in zijn misdaden en zonden. Daarom kan zijn hart alleen maar verderf en verwoesting voortbrengen, zoals Gods Woord zelf getuigt: 'Vernieling en ellende is op hun wegen'(Rom. 3:16; zie ook Jes. 59:7-8; Spr. 1:16). Welnu, zulke mensen kunnen in zichzelf geen enkele mogelijkheid, gave of eigenschap bezitten om in te gaan in het koninkrijk van God noch om de overvloedige geestelijke zegeningen te genieten die God naar de behoefte van Zijn eigen liefdevol hart aan een ieder wil schenken.

De Heer gebruikt in Johannes 3 dan ook juist Nicodémus, 'een overste van de Joden', 'de leraar van Israël', een vooraanstaande godsdienstige leider van het volk, om te tonen dat zelfs zó'n man, die naar menselijke maatstaven moreel zéér hoog stond, van nature totaal ongeschikt is om deel te hebben aan de Goddelijke natuur en de Goddelijke zegeningen.

De mens is uit het vlees geboren, en dus vlees (vers 6), en heeft in zichzelf geen enkele mogelijkheid het koninkrijk van God te zien, laat staan in te gaan (verzen 3 en 5). De enige mogelijkheid hiertoe is: opnieuw geboren te worden. Deze nieuwe geboorte of wedergeboorte is een geboorte 'van boven', bewerkt door Gods Geest. Er is dan ook niets van de mens zelf bij. Maar juist deze wedergeboorte is een absolute vereiste 'om het koninkrijk van God te zien'. Daarom is de uitspraak van de Heer Jezus: 'Gij moet opnieuw geboren worden' ook zo ondubbelzinnig, duidelijk en absoluut. Het is een heilig en onveranderlijk 'moeten'.

De mens verwerpt dit 'moeten' op talrijke manieren en tracht deel te krijgen aan de Goddelijke zegeningen door verdiensten van zijn eigen vlees. Maar Gods Woord is duidelijk: 'Er is niemand die goed doet, er is er zelfs niet één' (Rom. 3:12). Daarom zegt Handelingen 17:30 ook dat God nu aan de mensen beveelt, dat zij zich allen overal moeten bekeren.

Geve God genade dat elke lezer de zekerheid bezit of alsnog ontvangt opnieuw geboren te zijn. Mocht het ook meer zo zijn dat wedergeborenen van hun behoudenis getuigenis afleggen tot zegen voor anderen.

'...zó moet de Zoon des mensen verhoogd worden' (vs 14).

Nadat de Heer Jezus in het eerste deel van Johannes 3 Nicodémus heeft getoond dat hij uit zichzelf niet kan ingaan in het aardse deel van het koninkrijk van God ('de aardse dingen', vers 12), en daarom éérsť wedergeboren moet worden, toont Hij hem vervolgens op grond waarvan een mens de hemelse dingen, dus het eeuwige leven, kan ontvangen: 'En zoals

Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zo moet de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft' (vs.14).

In Numeri 21 vinden we de geschiedenis van de koperen slang. Daar zien we dat iemand die gebeten was door de vurige slangen, 'levend bleef' wanneer hij de koperen slang aanzag die verhoogd was boven de aarde. De vertaling van J.N. Darby heeft hier in plaats van 'levend bleef' de veelzeggende uitdrukking 'leefde'.

'Eeuwig leven hebben' gaat veel verder dan een leven te ontvangen dat bestand is tegen het dodelijke slangenvergif. Toch gebruikt de Heer juist deze geschiedenis van de vurige slangen om Nicodemus (en ook ons) te tonen dat de mens alleen eeuwig leven kan hebben omdat de Zoon des mensen verhoogd moest worden.

Komen we niet diep onder de indruk van dit 'moeten', wanneer we eraan denken welk een diepe weg de Heer Jezus moest gaan om ons eeuwig leven te schenken? Reeds in Deuteronomium 21:23 wordt het gezegd: 'Een opgehangene is Gode een vloek', hetgeen in Galaten 3:13 opnieuw wordt bevestigd. De Heer Jezus moest voor ons tot een vloek op aarde worden. Hij moest voor ons tot zonde gemaakt worden, terwijl Hij toch Degene was Die de zonde niet kende (2 Kor. 5:21) en Die geen enkele zonde had gedaan (1 Petr. 2:22). Hij moest het zeggen: 'Ik moet heden en morgen en de volgende dag voortgaan, want het gaat niet aan dat een profeet omkomt buiten Jeruzalem'(Luk. 13:33). 'Ik moet echter met een doop gedoopt worden, en hoe benauwt het Mij, totdat het volbracht is' (Luk. 12:50). 'Moest de Christus dit niet lijden ...?' (Luk. 24:26).

Geliefden, wanneer we meer onder de voortdurende indruk stonden van dit heilige 'moeten', dat de Heer Jezus ertoe heeft gebracht deze weg van vernedering en ontleding te gaan, zelfs tot de dood aan het kruis, hoe zouden onze harten dan meer vervuld zijn van Zijn kostbare Persoon, Zijn alles overtreffende liefde en Zijn uitnemende heerlijkheid!

En wanneer we eraan denken dat Hij tegen Zacheüs kon zeggen: 'Zacheüs, haast u en kom naar beneden, want Ik moet heden in uw huis blijven' (Luk. 19:5); dat Hij door Samaria moest gaan om één zondares op te zoeken (Joh. 4:4-42) - hoe schittert dan Zijn opzoekende liefde jegens verloren zondaren! Wanneer we deze liefde meer zouden zien, die de Heer gedreven heeft om Gods heilige wil te volbrengen, hoe zouden ook ónze levens dan meer die liefde openbaren. Hoe zou Hij dan gestalte in ons leven krijgen. Dan zou ook het derde 'moeten' van Johannes 3 meer werkelijkheid zijn:

'Hij moet meer, maar ik minder worden' (vers 30).

E.H.W. Luimes